

---

# Nedělejte z toho záležitost školného!

---

## Nedělejte z toho záležitost školného!

Polemika

Celý Týden neklidu prý je "branou pro školné", domnívá se senátorka Gajdůšková v pondělním Právu. A měli bychom si prý my, studenti, uvědomit, že se "vlamujeme do otevřených dveří podpory vlády vysokému školství".

Nad článkem si ovšem lze uvědomit především to, že se jeden politik opět vyhýbá podstatě problému a zavádí řeč jinam. Zásadní téma Týdne neklidu, tedy hluboké podfinancování veřejných vysokých škol, zůstává poněkud stranou.

Je proto nutné znovu zopakovat: prudkému růstu počtu studentů po roce 1989 naprosto neodpovídalo zvyšování státní dotace. Nynější odhad vnitřního zadlužení veřejných vysokých škol se pohybuje mezi deseti až patnácti miliardami korun. České univerzity dostávají z HDP jen půlku toho, co je průměrem v Evropské unii - zatímco tam si státy vzdělání svých občanů cení na 1,5 procenta z HDP, u nás je to pouhých 0,8 procenta.

Organizátoři Týdne neklidu mají jasno v tom, že současná krize veřejných vysokých škol se školným řešit nedá. O školné jde až v druhé řadě. Nejdřív je nutné udělat něco s nedůstojnými podmínkami, ve kterých se mnohé školy a fakulty nacházejí - vždyť teď skoro není za co platit.

Týden neklidu chce vládním činitelům a poslancům předvést, jak se to u nás s vysokými školami skutečně má: že například docent po dvanácti letech praxe bere 15 tisíc korun hrubého nebo že profesor se dvěma doktoráty, který hostoval v Oxfordu či v Cambridgi, dostane v pražských poměrech na ruku každý měsíc jemně přes 12 tisíc korun (obojí při plném úvazku, pochopitelně).

Vzdělávání elity se ale nedá dělat jako charita - na to především upozorňuje Týden neklidu ty, kteří na tom mohou něco změnit. Politici jsou tu od toho, aby peníze z rozpočtu dávali tam, kde se to této zemi vyplatí. A takovým místem je veřejné vysoké školství jistě nepoměrně víc než diskutabilní mnohamiliardové investice, kterých jsme v ČR čas od času svědky. Možná je to tak, že právě tato vláda slyší na problémy českých univerzit doposud nejvíc. Týden neklidu je ale i reakcí na dlouhodobé podceňování vážnosti situace. V politických kruzích si jaksi všichni zvykli, že akademici jsou takoví noblesní slušňáci, kteří se neozvou, když přijdou při schvalování rozpočtu zkrátka, a dál si tiše přežívají ve svých pozvolna se rozpadajících kabinetech s trapně nízkými výplatami a pokorou světců... Týden neklidu dává ovšem jasný signál, že na ticho a klid již příště spoléhat nelze.

(Autorka studuje FF UK v Praze)